

Енес Халиловић

ЗВЕЗДАРА

април 2009.

1. colitis ulcerosa-extensiva

*Човече,
Како си успео овако да се разболиш?*

Себе једеш, каже ми докторка Данијела.

*Знаш оно, кад кажу
Куда се,
Једе човек своју лубину.*

*Уживај мало,
Шејтај, ради нешто забавно,*

Пиши песме!

Али докторка... ја песме пишем.

2. конзилијум

*Шта ми хтеде да прве ноћи болничке
Загрејем шакама чаробне књиге
(као чаробне лампе)
Па измилеше сподобе лирске, неуспаване*

Рус Пастернак и
Турчин Хикмет, помало Рус.

На мојој постељи, о мојим ранама, расправу воде.

И каже Пастернак
Каква несрећа родила се ђесником!
А Хикмет теши ме
Зар ти је мало шло си ђесник?

О носите се духови горди,
Хоћу да свиснем, хоћу да усним.

Лако је мртвима певати.

3. лекција пробаве

Крај мене леже

Васке (бивши поморац,
Сам на свету, без куће остао, без мора и брода).
Бушног трбуха, живих рана.

И Дадо,
Остао без оба брата, без хлеба,
Ноћни чувар продавнице
И ноћни чувар својих страхова.

Привезани кабловима
И цевчицама испирани
Већ заборављамо како изгледа измет,
Јер из нас тече само крв.

Ја читам древнога Грка,
Ктесију из Книда,
Па кажем цимерима

Чујте!
Ктесија вели да је некад, у Индији,
Видео људе који не избацују измет
Него измокравају течност сличну усиреном млеку.

Васке главу придиже.

Но, даље у књизи,
Лукијан из Самосете наводи да Ктесија
Нити је у Индији био
Нити од кога истину чуо.

Тад горко уздахну поморац стари:
По лек да кренем у Индију,
Америку бих нашо.

Дадо ћути.

СТИГОШЕ у белим мантилима – анђели нису,
Узалуд пулс му траже.

По закону,
Још сат времена ћутаће Дадо мртав међу нама.

Опет стигоше,
Подигоше чаршав
Да му исперу сокове што клизе из пупка развезаног.

Тада из ларви лептири излетеше – радост пролећа.

4. збирка

И WC овде има своје предсобље,
У њему раф по ком су поређане боце урина.
На свакој боци име и презиме, број пацијента.

И гледаш флашу – и гледаш себе.

И сваког јутра пуњење – суочење.

Један каже *зрим као вино*.
Други каже *жујим као листи*.
Неки старац у своју флашу
Кришом долива бистри јабуков сок.
Хоће докторе да вара.

Но апарат га открива, као детектор лажи.

Убудуће, старац мокри пред сведоцима.

Један бркица осушени
Већ три дана не пуни дозу себе
У флашу са именом својим. Вратише га родбини,
А родбина га врати у земљу.

Али ево три дана
Гледа нас његова флаша.

Упозорисмо дежурну сестру
Да је урин мртвог
Остао на рафу.

ОК рече сестра
И просто, као цео живот,
Изручи флашу

У сливнике града овог.

На свет онај.

5. колоноскопија

Сада ћемо прегледати дебело црево.

Зар мора?

*Ништа се не бојте, мало је непријатно...
Али њу се све види.*

Да погледамо колико сте разједени, од чега.

Сонда путује кроз мене
И гледам на екрану призоре:
Реке кржаве,
Кратере,
Као олује на Сатурну,
Као свемирске маглине.

Прво угледах једно дрво.
Дрво са ког сам желео брату јабуку да уберем.

Потом слика мог оца.
Иза решетака он седи, а мајка плаче.
Он прсте провлачи кроз решетке,
Сестри локне увија.

Још дубље, очев излазак из тамнице.
Победа узалудна, правда окаснела.

И једна жена, одлази.
И једна жена, чека.

И један гроб, никад нађен, затрављен.

И видим,
Јасно видим
Стреле оних што сам хранио и бранио.

Потом нејасан приказ: апстрактну слику уметности –
живу песничку рану.

И сенке жедних диктатора,
И сенке гладних свештеника.

И отисци неких пријатеља, од дугог тапшања по раменима.

6. шераиџа

Какве сам јаде
Испио
Наискап

Па сада
Лек у вену примам

Кап по кап.

7. *видик*

Кад падох на постељу
Кроз болнички прозор угледах
Трешњу пробехаралу.

Она стасава,
А ја се сушим

Па се гледамо.

Да ми је цимер какав древни кинески песник
Можда би певао:

*Данима венух
За њрешињевим цветом,
А он сазри у сочну крв.*

8. *џуџ*

На постељи болничкој забавне хронике читам
Које потписа
Гај Светоније Транквил.

И грч по грч сецка ми штиво.

Сви путеви воде у клозет.
Далек је сада Рим.

9. *оџџусна лисџа*

Папир ми дадоше
И лекове – шест врста разних буба,
Да једем прегршт на дан.

И још ми рекоше

*Да би смирио сџомак
Треба да охладиш џлаву.*

Јер џаква је џо болесџи.

*Када те буре понесу,
Дани кад те раздиру,
Зуби кад те зоне и језици
И када кренеш из своје коже да изађеш*

*Поједеш се
Пролијеш се*

*Јад ће из ушробе да истече,
Ојеш под собом видећеш крв.*

*А ништа неће крв да остави
Као кад главу охладиш,*

*А ништа неће ојеш да те сломи
Као та твоја крв.*

И бивам тако

Као дављеник

Који
За своју главу се хвата.